

ZAVERA MOCART

SKOT MARIJANI

Prevela
Olivera Marković

Laguna

Naslov originala

Susan Vreeland

THE MOZART CONSPIRACY

Copyright © Scott Mariani 2008

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Meri, Lanu i Ričarda

„Znam da moram umreti.
Neko mi je dao *akvu tofanu* i izračunao tačan trenutak moje
smrti – stoga su poručili od mene rekvijem.
Ovaj rekvijem pišem za sebe.“

Wolfgang Amadeus Mozart, 1791.

Prvo poglavlje

Austrija
9. januar

Bez daha od zaprepašćenja i straha, Oliver Levelin je posrćući uzmicao od prizora kome je upravo prisustvovao. Zastao je da se osloni o ogoljeni kameni zid. Spopalo ga je gađenje. Usta su mu se osušila.

Kad se iskrao da istražuje kuću, nije imao ideju šta bi mogao pronaći. No ono što je video – ono što je učinjeno tom čoveku u toj čudnoj zasvođenoj prostoriji – bilo je strašnije od svega što je mogao zamisliti.

On nastavi da trči: naviše, uz zavojit niz kamenih stepenika, pa preko mosta i nazad do glavnog dela kuće, podignute i opremljene u klasicističkom stilu. Čuo je smeh i ćaskanje gostiju sa zabave. Gudački kvartet u plesnoj dvorani upravo je zasvirao Štrausov valcer.

Njegov telefon soni erikson ostao je uključen, u režimu snimanja. Isključio ga je i čušnuo u džep smokinga, pa bacio letimičan pogled na starinski ručni sat na navijanje. Bilo je skoro pola deset – trebalo bi da nastavi svoju solo tačku za petnaest minuta. Oliver zateže smoking pa udahnu duboko. Spuštao se niz široko

Sva četvorica su izašla iz auta. Izvukli su Olivera i snažno ga gurnuli uz bok kola. Jednu ruku su mu bolno zavrnuili iza leđa, a neko mu je šutiranjem rastavio noge. Osetio je kako ga ruke stručno pretražuju.

Telefona se setio tren pre nego što su ga našli u džepu njegovog sakoa. Strah ga je sve jače obuzimao kako mu je nadolazilo sećanje da je u žurbi zaboravio da obriše video-snimak.

Muškarci su odvojili Olivera od hladnog metala automobila i on spazi odblesak pištolja na mesečini. Čovek s oružjem bio je visok preko sto devedeset centimetara i krupne građe. Oči su mu bile bezizražajne, a jedna ušna školjka, ispod kratko podšišane kose boje peska, izobličena i unakažena.

Oliver ga je netremice gledao. „Već sam te negde video.“

„Hodaj.“ Muškarac s pištoljem pokazivao je ka jezeru.

Oliver preskoči rogoz i kroči na led. Koraćao je preko jezera. Deset, petnaest metara. Led po njim beše debeo i čvrst. Svaki je nerv u njegovom telu vrištao, a srce mu tuklo u grlu. Mora postojati izlaz iz ove situacije.

Ali nije postojao i on je toga bio svestan. Nastavio je da koraća po nepopustljivoj glatkoj površini. Smoking mu je bio natopljen znojem.

Prešao je tridesetak metara od ivice jezera kad je čuo pucanj. Trgao se – ali nije osetio ni udar, ni bol. Od udara metka podrhtavao je led pod njegovim nogama.

Tada je shvatio kako nemaju nameru da pucaju u njega.

Nemoćno je posmatrao kako se plava pukotina širi po ledu i prolazi pored njegovih stopala uz sporo, zvonko rasprskavanje. Osvrnuo se ka obali. Video je kako drugi muškarac izvlači iz automobila automatski pištolj pa ga dodaje visokom čoveku.

Oliver zatvori oči.

Visoki muškarac se široko smešio dok je, čvrsto držeći oružje na boku, pucao u kratkim rafalima Oliveru pod noge.

Unaokolo su prštale krhotine leda. Svuda oko Olivera širila se paukova mreža pukotina. Nije imao kuda da pobegne. Zaleđena površina ispod njegovih nogu zastenjala je a zatim popustila.

Omamljujući šok od ledene vode izbio mu je vazduh iz pluća. Ščepao je okrzanu ivicu rupe, ali mu je iskliznula iz stiska. Glava mu je potonula a voda prodirala u nos i usta, pritisak mu je bubnjao u ušima dok se ritao i batrgao. Kad se obreo u mrkloj tami, znao je da ga je voda odvukla ispod ledene ploče. Prsti su mu bespomoćno klizili po njenoj donjoj strani dok se polako udaljavao od rupe. Mehurići su mu kuljali iz usta. Više nije bilo izlaza, nije bilo povratka.

Zadržao je dah, borio se i šutirao led sve dok više nije mogao da izdrži bez disanja. Telo mu se zgrčilo kad mu je ledena voda nahrupila u pluća.

Dok je umirao, činilo mu se da čuje smeh svojih ubica.

Drugo poglavlje

*Jug Turske
Jedanaest meseci kasnije*

Dvojica muškaraca koja su se kartala za kuhinjskim stolom iznenada začuše tutnjavu motora. Podigli su pogled taman na vreme da spaze kamionet kako se zlokobno pojavljuje na prozoru što gleda na unutrašnje nepokriveno dvorište.

A onda je udario. Krhotine stakla, komadići drveta i smrskanih cigala rasprsi su se po sobi. Kamionet se uz zanošenje zaustavio tako da su mu prednji točkovi i hauba izbrazdana rđom i zasuta malterom virili kroz nazubljenu rupu u zidu.

Muškarci pognuše glave u zaklon, porušivši pri tom pivske flaše sa stola, ali behu prespori. Vrata kamioneta se naglo otvoriše. Muškarac koji je istupio iza prašnjavog vetrobranskog stakla bio je sav u crnom – crna vojnička jakna, crna skijaška maska i crne rukavice. Za trenutak je posmatrao kako kartaroši uzmiču preko sobe, a zatim je iz futrole izvukao devetomilimetarski brauning s prigušivačem i sa po dva brzo ispaljena metka obojicu ustrelio u grudi. Tela su klonula na pod. Prazna čaura zazveckala po pločicama. Prišao je bližem telu i sasuo mu metak u glavu. A onda i drugom.

Čovek u crnom je tri dana strpljivo osmatrao izdvojenu kuću, dobro skriven među drvećem iza ograde. Upoznao je navike stanara. Znao je da se u garaži s druge strane kuće nalazi zadržali fordov kamionet s ključevima u bravi i da se može prebaciti preko zida i stići do njega a da ga muškarci ne opaze sa zadnjih prozora uz koje su obično sedeli, igrajući karte i ispijajući pivo.

Znao je, takođe, gde se nalazi devojka.

Prašina je počela da se sleže u razrušenoj kući. Kad se uverio da su dvojica muškaraca trajno onesposobljena, uljez vrati topao brauning u futrolu i krenu kroz kuću. Bacio je pogled na sat. Prošlo je manje od dva minuta otkad je preskočio zid. Stvari se odvijaju prema planu.

Vrata devojčine sobe bile su klimava i nakon trećeg udarca nogom, izletela su iz šarki. Tada ju je već čuo kako vrišti u sobi. Razvalio je vrata. Devojka je bila sklupčana u najdaljem kraju kreveta, s posteljinom navučenom do brade i prestravljenih očiju. Znao je da je upravo napunila trinaest godina.

Muškarac joj priđe i zaustavi se u dnu kreveta. Ona zavrišta još glasnije. Razmišljao je da joj dâ sedativ koji uvek nosi sa sobom. Skinuo je skijašku masku, otkrivši mršavo, preplanulo lice i gustu plavu kosu. Pružio joj je ruku. „Pođi sa mnom“, reče on blago.

Ona prestade da plače i sa oklevanjem podiže pogled ka njemu. Drugi muškarci su imali nemilosrdne oči. Ovaj je bio drugačiji.

On zavuče ruku u jaknu i pokaza joj fotografiju na kojoj je bio snimljen s njenim roditeljima. Odavno ih nije videla. „U redu je“, kaza on. „Zovem se Ben i došao sam da ti pomognem. Posla- la me je tvoja porodica, Ketrin. Oni te čekaju. Odvešću te njima.“

Obrazi su joj bili vlažni od suza. „Jesi li ti policajac?“, pitala ga je tiho.

Osvrnuo se ka krhkom Marijinom telu klonulom na zadnjem sedištu. Sa suvozačkog mesta, Ketrin ga je posmatrala i mrštila se.

Jebiga. On zavuče ruku ispod sedišta i izvuče rezervno oružje. Bila je to dvanaestokalibarska itaka, crna i bespoštedna, dugačka nepunih šezdeset centimetara od drške do zasečenog otvora cevi. Okvir je bio napunjen patronama sa sačmom tipa „dvostruke nule“, od one vrste što vam omogućava da u zaborikadiranu prostoriju uđete bez otvaranja vrata.

On isturi noge iz lendrovera. „Odmah se vraćam“, reče on Ketrin.

Tri muškarca su tek prilazila prednjem tremu kad im se primakao otpozadi. Dvojica, jedan debeo i jedan dugokos, zbijali su šale na turskom. Treći, tetoviran i zalizan, delovao je ozbiljno i zveckao je svežnjem ključeva. Za pojasom iza boka, amaterski oborenog oroza, nosio je kinesku kopiju kolta 1911-A1.

Kad je metalni zvuk dvopoteznog repetiranja itake zaparao vazduh, sva trojica su se okrenula razrogačenih očiju. Niko nije stigao da dohvati svoje oružje. Samo je jednom od njih cigareta ispala iz otvorenih usta.

Hladnokrvno ih je posmatrao na trenutak, a onda je iz neposredne blizine ispraznio čitav okvir itake u njihova tela.

Treće poglavlje

*Negde iznad Francuske
Dva dana kasnije*

Benedikt Houpp je netremice gledao kroz prozor boinga 747, pa otpio još jedan dug gutljaj viskija posmatrajući kako pod njima lebdi more belih oblaka. Led zazveckao u čaši. Na jeziku mu je ostajao gorući trag od viskija, neke bezimene sorte koju je služila aviokompanija – mada je ikakav bolji od nikakvog. Bio je već stigao do četvrte čaše. Ili možda pete. Više se nije sećao.

Sedište pored njegovog bilo je prazno, što se moglo reći i za najveći deo poslovne klase. On odvrati pogled s prozora, protegli se pa zatvori oči.

Tri posla ove godine. Naporno je radio i bio je iscrpljen. U Turskoj mu je bilo potrebno dva meseca da uđe u trag ljudima koji su oteli Ketrin Pitsersen. Dva meseca rada u blatu i znoju, praćenje pogrešnih tragova, jurcanje za lažnim dojavama, pravljenje svakog kamena. Bezbroj su se puta njeni roditelji našli na rubu očajanja, ne znajući da li će je ikada više videti živu. Ljudima nikada nije ništa obećavao. Predobro je znao kako je uvek moguće da se onaj za kim traga vrati kući u vreći.

To mu je dogodilo samo jedanput, u Meksiko Sitiiju, jednom od svetskih žarišta za otmice radi otkupnine. Ono što se

